

Dos.nr. 3-391/22
2-22154040-02-3-21102022

H O T Ă R Ă R E
În numele legii

20 martie 2023

mun. Chișinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul	Anatolie Minciuna
Judecători	Ina Dutca și Ecaterina Palanciuc
Grefier	Alin Andrieș

examinând, în ședință publică cauza în contencios administrativ la acțiunea înaintată de către ***** împotriva Consiliul Superior al Procurorilor, privind anularea actului administrativ individual defavorabil,

c o n s t a t ă :

În data de 21 ***** 2022, ***** , a înaintat la Curtea de Apel Chișinău împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, cu privire la anularea hotărârii nr. 1-194/2002 din 22 septembrie 2022 „Cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-59/2022 din 13 mai 2022, adoptată în privința lui *****” și hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-59/2022 din 13.05.2022.

În motivarea acțiunii, ***** , a indicat că, activează în organele Procuraturii din anul 2003. Iar din 05 august 2016 prin ordinul Procurorului General nr. 1116-p a fost numit în funcția de procuror în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul Ceadâr-Lunga. Or, conform dispozițiilor art. 20 alin. (7) al Legii nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, ***** nu poate participa la concursuri pentru avansare în carieră de procuror din motivul că are sancțiuni disciplinară nestinsă. Iar art. 35 alin. (4) din aceeași Lege stipulează că, nu pot fi aplicate măsurile de încurajare procurorilor, în privința cărora este pornită o procedură disciplinară sau care au sancțiuni disciplinara nestinse.

Astfel, consideră reclamantul că, decizia contestată este ilegală, întrucât nu există motive pentru care să fie tras la răspundere disciplinară.

Totodată, indică reclamantul că, conform deciziei Inspecției procurorilor din 07.02.2022 și hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-59/2022 din 13.05.2022, despre presupusa încălcare a articolului 7 și a articolului 22 din Codul de procedură penală, în data de 19.02.2019, în dosarul penal nr. ***** privind art.327 alin.(2) lit.b¹) din Codul penal, în privința colaboratorului Inspectoratului de Poliție al Ceadâr-Lunga, ***** , ***** nu este de acord cu argumentele indicate. Or, art. 22 alin.(1) din Codul de procedură penală, nimeni nu poate fi urmărit penal sau judecat pentru săvârșirea faptei penale cu privire la care a fost emisă o ordonanță neanulată de încetare a urmăririi penale,

de scoatere a persoanei de sub urmărire penală și/sau de clasare a cauzei, sau de refuz în pornirea urmăririi penale ori cu privire la care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă de condamnare, de achitare sau încetare a procesului penal.

Mai mult ca atât, din 19 februarie 2019, la data începerii urmăririi penale în temeiul art.327 alin.(2) alin.b¹) din Codul penal, nu existau astfel de hotărâri, prevăzute la art.22 alin.(1) din Codul de procedură penală în legătură cu *****. Or, urmărirea penală pe dosarul penal nr.***** în temeiul art.327 alin.(2) lit.b¹) din Codul penal, în privința colaboratorului Inspectoratului de Poliție Ceadâr -Lunga ***** a fost pornită pe baza unei plângeri din partea vătămată *****, precum și în urma consultărilor cu Secția de control al urmăririi penale a Procuraturii Generale, în scopul calificării suplimentare, mai exacte și corecte a acțiunilor lui *****, împotriva căruia anterior a fost pornit dosarul penal nr. ***** în temeiul art. 332 alin.(1) Cod penal, privind falsificarea actelor oficiale de către o persoană publică.

Prin urmare, relatează reclamantul că, în cadrul urmăririi penale împotriva lui *****, în temeiul art.327 alin.(2) lit.b¹) din Codul penal, s-a stabilit că în urma falsificării actelor oficiale de către *****, au fost încălcate drepturile lui *****, și anume: a încălcat dreptul constituțional al lui *****, la protecția împotriva infracțiunii, care include dreptul de a lua în considerare plângerea sa cu privire la infracțiunea săvârșită, de a efectua o investigație completă, obiectivă și cuprinzătoare a plângerii sale de către organele de drept competente ale statului și de a repara prejudiciul cauzat acestuia de către infracțiune. Iar întrucât ca în cadrul urmăririi penale împotriva lui *****, în temeiul art.327 alin.(2) lit.b¹) din Codul penal, a fost stabilit, că în urma acțiunilor ilicite ale lui *****, au survenit consecințe periculoase din punct de vedere social, sub formă de cauzarea prejudiciului considerabil drepturilor și intereselor persoanei fizice protejate de lege, și anume: încălcarea dreptului constituțional al lui *****, la protecția împotriva infracțiunilor, care include dreptul de a lua în considerare plângerea sa cu privire la infracțiunea săvârșită, de a efectua o anchetă completă, obiectivă și cuprinzătoare de către organele de drept competente ale statului și de a despăgubi prejudiciul cauzat acestuia prin infracțiune, dar art. 332 alin. (1) Cod penal, învinuire conform căreia lui *****, a fost învinuit anterior, este o infracțiune formală și nu prevede apariția unor astfel de consecințe.

Astfel, reclamantul indică că, având în vedere prevederile art. 113 alin. (1) din Codul penal, care prevede că, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală, a hotărât să emită ordonanța de punere sub învinuire pe ***** în temeiul art.327 alin.(2) lit.b¹) din Codul penal și să trimită cauza penală nr.***** în instanța de judecată.

În acest context, consideră reclamantul că, în urma acțiunilor sale, în cadrul urmăririi penale pe dosarul penal nr. ***** nu a fost în nici-un caz încălcat principiul netragerii la răspundere penală a unei persoane pentru aceeași faptă, întrucât în acest caz există concursul ideal de infracțiuni prevăzut la art.327 alin.(2) lit.b¹) din Codul penal și

art.332 alin.(1) din Codul penal. Or, motivele despre încălcarea lui ***** a pct. 4.3 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 7 din 15 mai 2017 sunt ne semnificative și incorecte, întrucât, conform art.7 alin. (7) din Codul de procedură penală, hotărârile explicative ale Plenului Curții Supreme de Justiție în chestiunile privind aplicarea prevederilor legale în practica judiciară au caracter de recomandare, dar nu obligatorii pentru organele de urmărire penală și instanțele judecătorești.

Iar în al doilea rând, conform Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-59/2022 din 13 mai 2022, lui ***** , i s-a aplicat o sancțiune disciplinară pentru abaterile săvârșite în cursul urmăririi penale pe dosarul penal nr. *****.

Totodată, notează reclamantul că, Colegiul de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor în hotărârea nr. 3-59/2022 din 13.05.2022, a constatat ca plauzibile constatările Inspecției cu privire la faptul încălcării de către procurorul ***** a prevederilor art. 22 alin. (1), (2) din Codul de procedură penală, la pornirea urmăririi penale în cauza penală nr. ***** , precum și efectuarea în continuare a urmăririi penale în această cauză cu expedierea acesteia în instanța de judecată, fiind astfel încălcat principiul de a nu fi urmărit sau judecat de mai multe ori, or pe același fapt de către procurorul ***** a fost pornită cauza penală nr.***** care deja era expediată în instanța de judecată (04.02.2019) la momentul pornirii urmăririi penale în cauza nr. ***** (19.02.2019).

Astfel, indică reclamantul că, conform art. 139 alin.(1) din Codul administrativ, un act administrativ individual obține valabilitate cu acel conținut cu care este comunicat.

Prin urmare, relatează reclamantul că, urmărirea penală pe dosarul penal nr. ***** s-a desfășurat în perioada 19 februarie 2019 (data începerii urmăririi penale) până la 18 martie 2019 (data trimiterii cauzei penale în judecată). Iar în conformitate cu art.40 alin.(1) din Legea cu privire la Procuratură procurorul poate fi tras la răspundere disciplinară în termen de un an de la data comiterii abaterii disciplinare. Iar în conformitate cu art.40 alin.(3) din Legea cu privire la Procuratură, prin excepții de la prevederile alin.(1), în cazul comiterii unei abaterii disciplinare în activitatea procesuală, termenul de tragere la răspundere disciplinară este de 3 ani de la data comiterii abaterii respective.

Totodată, indică reclamantul că, de la momentul în care a săvârșit presupusele abateri în cursul urmăririi penale în dosarul penal nr. ***** din 18 martie 2019 până la 13 mai 2022, data emiterii Hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-59/2022, au trecut mai mult decât 3 ani și o lună, ceea ce arată deja că pe aceste motive, procedura disciplinară, împotriva lui ***** , ar fi trebuit să fie încetată.

Pârâțul, Consiliul Superior al Procurorilor, fiind notificat despre acțiunea depusă, prin referința depusă în data de 21 noiembrie 2022, a solicitat respingerea acțiunii.

Invocând că, obiecțiile reclamantului sunt neîntemeiate. Or, din coroborarea textelor legale aplicabile speței rezultă cu certitudine competența Consiliului Superior al Procurorilor aferente procedurilor disciplinare în privința procurorilor.

Mai mult ca atât, este incontestabil că principiul independenței procesuale a procurorului reprezintă un pilon fundamental ce susține realizarea dreptului la un proces echitabil. Însă, acest principiu nu trebuie înțeles ca fiind posibilitatea de a acționa după propria voință, deoarece independența procurorilor nicidecum nu poate fi văzută ca un privilegiu personal, aceasta fiind o garanție acordată cetățenilor spre a le confirma că toate cazurile sunt examinate în mod echitabil și conform legii, norme care este susținută de standardele internaționale și se regăsește în pct.6.2.1 din Codul de Etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.4 din 27 mai 2016.

Totodată, indică pârâtul că, conform pct. 6.1.1, 6.1.2, 6.1.4 și 6.2.1 din Codul de etică al procurorilor, conform cărora procurorul trebuie: să respecte legislația națională și actele internaționale la care Republica Moldova este parte, principiile judecării echitabile cum sunt prevăzute în articolul 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, actele normative ale Procuraturii, și ale organelor de autoadministrare a procurorilor, să respecte drepturile și interesele legitime ale părților și participanților la proces, persoanelor fizice și juridice, să-și exercite atribuțiile în mod independent, imparțial, onest, ireproșabil, dând dovadă de o înaltă ținută morală și maximă corectitudine și să contribuie la realizarea eficientă și efectivă a actului de justiție. Independența nu este un privilegiu sau o prerogativă conferită procurorilor în interes personal, ci o garanție a unei justiții echitabile, imparțiale și efective, care protejează interesul public și privat în societate.

Astfel, susține pârâtul că, procurorul ***** avea sarcina prescrisă de lege, de a contribui la respectarea ordinii de drept, efectuarea justiției, apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanei și ale societății. Or, principiul legalității, constituie o componentă fundamentală a statului de drept, vizează necesitatea ca autoritățile publice, în speță - procurorul, să își exercite corect și obiectiv întreg spectrul de atribuții legate de stabilirea tuturor circumstanțelor relevante și la întocmirea actelor procesuale.

În acest context, indică pârâtul că, Procurorul ***** nu a ținut cont de faptul că principiul independenței procurorului extrapolează coordonatele formale din norma de drept și include un registru amplu de valori, deoarece procurorii sunt autoritatea publică care, în numele societății și în interes public, asigură aplicarea legii, luând în considerație atât drepturile persoanei, cât și necesitatea eficienței sistemului justiției penale. Or, este evident că efectuarea urmăririi penale reprezintă o competență a procurorului, care se exercită inclusiv în baza principiului independenței procesuale și Consiliul Superior al

Procurorilor nu s-a substituit unei instanțe de judecată și nu a analizat temeinicia sau legalitatea sentinței instanței de judecată în privința lui Lungu Puris Vladimir.

Prin urmare, relatează pârâtul că, din conținutul sesizării disciplinare se deduce că către procurorul ***** a prevederilor art. 22 alin. (1), (2) din Codul de procedură penală, la pornirea urmăririi penale în cauza penală nr. *****, precum și efectuarea în continuare a urmăririi penale în această cauză cu expedierea acesteia în instanța de judecată, fiind astfel încălcat principiul „de a nu fi urmărit sau judecat de mai multe ori”, or, pe același fapt de către procurorul ***** a fost pornită cauza penală nr.***** care deja era expedită în instanța de judecată (04.02.2019) la momentul pornirii urmăririi penale în cauza nr. ***** (19.02.2019).

În aceste circumstanțe, consideră pârâtul că, nu poate fi acceptat argumentul procurorului, conform căruia scopul pornirii urmăririi penale în cauza nr. ***** era concretizarea și calificarea mai corectă a acțiunilor lui *****. Or, la exercitarea urmăririi penale în cauza nr. ***** de învinuire a lui *****, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (2) lit. b¹) din Codul penal, a încălcat dispoziția art.6 alin. (3) lit. a) din Legea cu privire la Procuratură, care stabilește că, procurorul este obligat să-și îndeplinească obligațiile de serviciu în conformitate cu Constituția, Legislația Republicii Moldova și tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, art. 19 alin. (3), 254 alin. (1) din Codul de procedură penală, pct. 6.1.1., 6.2.1. și 6.2.3. din Codul de etică al procurorilor care stipulează că, procurorul trebuie să respecte legislația națională

și internațională, actele departamentale, interdepartamentale și ale organelor reprezentative și de autoadministrare ale procurorilor; să-și exercite atribuțiile în mod independent, imparțial, onest, ireproșabil, dând dovadă de o înaltă ținută morală și maximă corectitudine și să contribuie la realizarea eficientă și efectivă a actului de justiție.

Totodată, indică pârâtul că, ca rezultat al îndeplinirii necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu și aplicării necorespunzătoare a legii din partea procurorului *****, inițial prin sentința Judecătorei Comrat (sediul Vulcănești) din 23 septembrie 2021, ***** a fost recunoscut vinovat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.327 alin. (2) lit. b¹) din Codul penal, și condamnat la pedeapsă cu închisoare pe un termen de 2 ani cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în cadrul Ministerul Afacerilor Interne pe un termen de cinci ani, deși în privința acestuia exista hotărâre pe același fapt a Judecătorei Comrat din 23 martie 2021, prin care procesul penal intentat împotriva lui ***** în comiterea infracțiunii prevăzute de art.332 alin.(1) Cod penal a fost încetat, din motivul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere penală. Iar ulterior, prin decizia din 22 noiembrie 2021 a Colegiul judiciar al Curții de Apel Comrat, sentința Judecătorei Comrat (sediul Vulcănești) din 23 septembrie 2021, a fost casată fiind încetat procesul penal în privința lui ***** de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 327 alin. (2) lit. b¹) Cod penal, din motiv că există o hotărâre definitivă în privința aceleiași persoane pe aceeași faptă.

Măsura preventivă- arestarea preventivă, a fost anulată cu liberarea de sub strajă a inculpatului ***** din sala de judecată.

Astfel, susține pârâtul că, toate aceste elemente sunt în măsură să demonstreze că procurorul ***** a avut în acest caz o conduită procesuală lipsită de onestitate, orientată spre a conferi artificial situației examinare un alt profil decât cel confirmat prin dovezile administrate. Iar astfel, urmează a fi respinsă pretenția contestatarului cu referire la expirarea termenului de aplicare a sancțiunii disciplinare, fapt ce ar duce la încetarea procedurii. Or, unul din principiile aplicabile răspunderii disciplinare este cel al prescriptibilității. Iar conform acestuia din urmă, se stinge dreptul de a trage la răspundere disciplinară procurorii care comit abateri, dacă acest drept nu este exercitat într-un anumit interval de timp.

Mai mult ca atât, conform reglementărilor de la art. 40 alin. (1) și (2) din Legea cu privire la Procuratură, procurorul poate fi tras la răspundere disciplinară în termen de 1 an de la data comiterii abaterii disciplinare. Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul comiterii unei abaterii disciplinare în activitatea procesuală, termenul de tragere la răspundere disciplinară este de 3 ani de la data comiterii abaterii respective. Or, în speță, abaterile disciplinare comise de către procurorul ***** sunt în legătură cu activitatea procesuală, respectiv este aplicabil alin.(2) al art. 40 din Legea prenotată.

În aceeași ordine de idei, relatează pârâtul că, din analiza minuțioasă a actelor de procedură penală, ce se conțin în dosarul disciplinar, (în speță procesele-verbale ale ședințelor Judecătorei Comrat (sediul Vulcănești), se constată că acțiunile procurorului ***** în cadrul cauzei penale nr. ***** au avut un efect continuu, cu o întindere în timp din data de 19.02.2019 - momentul pornirii ilegale a urmăririi penale și până pe data de 27.05.2021 - data participării procurorului ***** la judecarea cauzei nr. *****, etapa cercetărilor judecătorești.

Ulterior, prin ordinul Procurorului General din 16.06.2021 procurorului ***** i-a fost acordat concediu pentru îngrijirea copilului, iar prin dispoziția procurorului- șef interimar al Procuraturii UTA Găgăuzia, Victor Cilcic, din 17.06.2021 reprezentarea acuzării în privința lui ***** a fost dispusă procurorului Liudmila Bratan.

Respectiv, momentul consumării abaterii disciplinare comise de procurorul ***** se calculează din data de 27.05.2021. Iar astfel, alegațiile contestatarului, referitoare la expirarea termenului de tragere la răspundere disciplinară, nu au fost probate, deci, sunt neîntemeiate și reprezintă percepția subiectivă a lui *****, fapt care combate toate argumentele de posibilă absolvire a procurorului de pedeapsă. Or, esența activității procurorului, în sens generic, este aplicarea în concret a legii, adică raportarea pentru fiecare caz în parte a circumstanțelor particulare la prevederile legii, pentru a decide și a stabili ordinea și competența de examinare, astfel încât să nu fie afectată natura conflictului juridic dedus pentru soluționare.

Totodată, subliniază pârâtul că, drept consecințe ale abaterilor disciplinare comise de procuror sunt deteriorarea încrederii și a respectului opiniei publice față de funcția de

procuror, cu consecința afectării imaginii sistemului Procuraturii ca serviciu public. Or, în hotărârea sa, Consiliul Superior al Procurorilor nu a contestat principiul independenței procesuale a procurorului în exercitarea atribuțiilor de serviciu, însă manifestarea independenței în activitate nicidecum nu înseamnă să se procedeze conform voinței arbitrare, ci să se procedeze așa cum spune norma de drept.

Prin urmare, relatează pârâtul că, Consiliul Superior al Procurorilor a analizat poziția din contestație și a expus motivat concluziile cu raportare la standardele profesionale impuse procurorilor.

De asemenea, Consiliul Superior al Procurorilor și-a respectat competențele, nu a făcut concluzii pe substanța raționamentelor procurorului ***** la efectuarea urmăririi penale, dar a făcut constatări doar ce țin de conduita procesuala a acesteia, la modul în care s-a raportat la atribuțiile funcțional, aspecte care nu interferează cu semnificația intrinsecă procesuală a atribuțiilor procesuale ale unui procuror, fundamentate pe independența acestuia la efectuarea urmăririi penale. Or, analizând cauza disciplinară, Consiliul Superior al Procurorilor nu a făcut calificări juridice, nu s-a expus pe fond referitor la hotărârile procesual-penale adoptate de procurorul ***** , deoarece relevanța și temeinicia acestora se verifică în ordinea ierarhică și/sau judiciară.

Astfel, susține pârâtul că, Consiliul Superior al Procurorilor a notat că trebuie făcută această distincție, or modul în care un procuror își elaborează raționamentele logico-juridice urmează să fie în strictă conformitate cu legea, să fie de o acuratețe profesională indiscutabilă și să se raporteze strict la circumstanțele concrete ale speței investigate, deoarece în caz contrar se obstrucționează întreg câmpul de legalitate al soluției adoptate sau, eventual, al acțiunilor procesuale/de investigație efectuate.

În acest context, consideră pârâtul că, actul administrativ individual defavorabil contestat, a fost emis cu respectarea dreptului discreționar al Consiliului Superior al Procurorilor, fiind luate în considerare toate faptele relevante, fiind respectate limitele legale ale dreptului discreționar, iar dreptul discreționar fiind exercitat conform scopului acordat prin lege.

Mai mult ca atât, actul administrativ contestat la caz, corespunde cerințelor de legalitate, dreptul discreționar al autorității publice fiind exercitat cu respectarea prevederilor art. 137 Cod administrativ, fiind motivat, iar concluzia Consiliului Superior al Procurorilor în privința procurorului ***** de a aplica constatarea abaterii disciplinare prevăzute de art.38 lit.a) și b) din Legea cu privire la Procuratură și a aplica sancțiune disciplinară - avertisment, fiind fortificată inclusiv de actele anexate la materialele dosarului.

Astfel, susține pârâtul că, în speță nu se regăsesc careva temeiuri legale pentru a dispune anularea actului administrativ individual contestat - Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-194/22 din 22.09.2022, și Hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr.3-59/2022 din 13.05.2022, emisă în privința procurorului ***** ,

aceasta fiind emisă cu respectarea competenței, de către autoritatea publică emitentă fiind respectate normele legale care reglementează procedura soluționării cauzei disciplinare și stabilit aplicarea corectă a normelor materiale.

Prin urmare, invocă pârâtul că, argumentele reclamantului, din acțiunea înaintată în judecată poartă un caracter exclusiv declarativ, constituie expresia abordării subiective eronate a legii și nu au suport legal, deoarece toate circumstanțele de fapt și de drept au fost cercetate și stabilite în mod corect de către Consiliul Superior al Procurorilor. Or, Consiliul Superior al Procurorilor a examinat cauza disciplinară în privința procurorului ***** sub toate aspectele, a verificat și a apreciat multi aspectual probele prezentate de către părți, iar alegațiile reclamantului în susținerea poziției sale sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, declarative, fără a aduce un suport probatoriu în acest sens.

Mai mult ca atât, în hotărârea adoptată la 22.09.2022 în privința procurorului ***** , Consiliul Superior al Procurorilor a descris capetele de acuzare disciplinară, a analizat dovezile administrate privind faptele imputate acestuia, a argumentat fiecare dintre concluziile formulate cu referire la această speță și a expus raționamentele detaliate privind toate elementele abaterilor disciplinare în sarcina procurorului *****.

Totodată, pârâtul notează că, Consiliul Superior al Procurorilor a analizat și opinia din contestație și și-a expus motivat concluziile cu raportare la standardele profesionale impuse procurorilor.

De asemenea, Consiliul Superior al Procurorilor și-a respectat competențele, nu a făcut concluzii pe partea de fond a raționamentelor procurorului ***** la efectuarea urmăririi penale, dar a făcut constatări doar ce țin de conduita procesuală a acestuia, la modul în care acesta s-a raportat la atribuțiile funcționale, aspecte care nu interferează cu semnificația intrinsecă procesuală a atribuțiilor procesuale ale unui procuror, fundamentate pe independența acestuia la efectuarea urmăririi penale.

Concomitent, menționează pârâtul că, în hotărârea criticată au fost analizate inclusiv și argumentele procurorului vizat, poziția sa cu privire la materialele cauzei disciplinare, oferindu-se răspuns la toate alegațiile notate de către ***** pentru a se asigura garanțiile procesului echitabil.

În acest sens, menționează pârâtul că, raportat la prezentul caz Consiliul Superior al Procurorilor a constatat că procurorul ***** este vinovat de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art.38 lit.a) și lit.b) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură. Iar pentru a se pronunța asupra soluției de aplicare a sancțiunii disciplinare în privința procurorului ***** , Consiliul Superior al Procurorilor, în baza analizei detaliate a

actelor și lucrărilor procedurii disciplinare, a reținut, în esență, că modul în care a acționat acesta privitor la spețele vizate excedează cadrul admisibil al unei erori izvorâte din cunoașterea insuficientă a unor probleme de interpretare juridică sau, eventual, de schimbare a practicilor judiciare.

Astfel, invocă pârâtul că, reiterează toate argumentele ce susțin concluziile sale făcute în hotărârea nr. 1-194/22 din 22.09.2022 în privința procurorului ***** , considerându-le întemeiate și fiind în măsură să justifice adoptarea soluției disciplinare.

Iar ținând cont de faptul că temeiurile invocate în acțiunea înaintată în judecată sunt lipsite de valoare și conținut juridic, iar toate circumstanțele de fapt și de drept au fost apreciate pe caz de Consiliul Superior al Procurorilor, prin prisma cumulului de probe anexate la materialele procedurii disciplinare din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, acțiunea înaintată în judecată urmează a fi respinsă, și menținută hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-81/21 din 17.08.2021 ca fiind legală și întemeiată.

În ședința de judecată, reclamantul, *****, a susținut acțiunea, invocând motivele menționate, solicitând admiterea ei.

Reprezentantul pârâtului Consiliului Superior al Procurorilor, Iulian Găinaru, a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiate, invocând motivele menționate în referința depusă în data de 21 noiembrie 2022 (f.d.29-37).

Audiind participanții la proces, studiind materialele dosarului și înscrisurile administrate, analizând argumentele expuse în acțiune și în referința depusă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ, concluzionează că acțiunea în contencios administrativ este neîntemeiată din următoarele considerente.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ Completul de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău reține următoarele.

La 19 iulie 2018, Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Codul administrativ, act legislativ publicat în Monitorul Oficial al Republicii Moldova din 17 august 2018, nr.309-320. Art. 257 alin. (1) Codul administrativ, prevede că, actul legislativ a intrat în vigoare la 01 aprilie 2019.

Conform art. 5. Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Conform art.10 Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) Cod administrativ, stabilește că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Conform art.17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Art. 20 din Codul administrativ, prevede că, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art.206 alin.(1) lit. a) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare).

Totodată, art. 191 alin. (3) Cod administrativ, prevede că, *Curtea de apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva* hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale *Consiliului Superior al Procurorilor*, actelor emise de Banca Națională a Moldovei, precum și acțiunile în contencios administrativ atribuite în competența sa prin Codul electoral.

Conform art. art. 208 și 163 lit. c) din Codul administrativ acțiunea în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Procurorilor se depune nemijlocit în instanța de judecată în termen de 30 zile de la comunicarea actului administrativ individual, astfel, procedura prealabilă nu se efectuează.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Din analiza normelor de drept sus-indicate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău notează că, reclamantul, *****, este în drept să înainteze acțiunea în contencios administrativ, contestând hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-194/2002 din 22 septembrie 2022 „Cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-59/2022 din 13 mai 2022, adoptată în privința lui *****” și hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-59/2022 din 13.05.2022.

Totodată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, reține că, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor 1-194/2002 din 22 septembrie 2022 a fost contestată cu acțiune în contencios în data 21 ***** 2022, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de reclamant, *****. Or, partea dispozitivă a hotărârii în cauză a fost adusă la cunoștință reclamantului prin intermediul poștei electronice în data de 07 ***** 2022 (f.d.21). Iar prin urmare, motive de

inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ, nu se regăsesc.

În privința netemeinicii acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Conform art.224 alin.(1) lit. f) Cod administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sânt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

În baza art.219 alin.(1) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de judecată, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii (Hirro Balani c. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Conform art.220 alin.(1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

În virtutea art.93 Cod administrativ, care stabilește sarcina probațiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sânt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform art.21 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercițarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

Art. 22 din Codul administrativ, prevede că, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sânt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor. În același sens, art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, prevede că, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

Pct.9.10 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-225/16 din 14 septembrie 2016, indică că, în baza contestațiilor împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică, Consiliul reexaminează cauza disciplinară, fără a se limita la temeiurile și motivele din contestație. Reexaminarea cauzei disciplinare se examinează în următoarea consecutivitate: a) anunțarea examinării contestației; b) examinarea situațiilor de recuzare și abținere; c) prezentarea esenței cauzei de către membrul raportor sau de către un alt membru al Consiliului; d) audierea autorului contestației urmată de celelalte părți. În cazul în care contestația a fost depusă și de către Inspecție și/sau autorul sesizării, procurorul este audiat ultimul. e) întrebările membrilor Consiliului adresate părților după audierea tuturor părților; f) deliberarea; g) pronunțarea hotărârii.

Art. 125¹ alin.(3) din Constituție, prevede că, Consiliul Superior al Procurorilor asigură numirea, transferarea, promovarea în funcție și aplicarea măsurilor disciplinare față de procurori.

Conform art.86 alin. (3) din Legea cu privire la Procuratură nr.3 din 25.02.2016, în urma examinării contestației, Consiliul Superior al Procurorilor decide: a) *menținerea hotărârii contestate*; b) casarea hotărârii contestate și adoptarea unei noi hotărâri prin care se soluționează cauza.

Pct. 81 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12 - 228/16 din 14 septembrie 2016, indică că, după examinarea contestațiilor, Consiliul Superior al Procurorilor adoptă una dintre următoarele decizii motivate: a) *menține fără modificare hotărârea Colegiului*; b) admite contestația și adoptă o nouă hotărâre pe cauza disciplinară. În acest caz prevederile cu privire la procedura de examinare și conținutul hotărârii Colegiului cu privire la cauza disciplinară sânt aplicabile și Consiliului Superior al Procurorilor.

Art.118 Cod administrativ, statuează că, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. *În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa.* Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde:

a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul;

b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul;

c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.

Motivarea nu este obligatorie în cazul în care:

a) autoritatea publică admite o petiție în totalitate fără ca prin decizia de soluționare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane;

b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau

c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de același fel într-un număr mai mare sau automatizat și, conform circumstanțelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

Conform art.119 alin.(1) și alin.(2) Cod administrativ, conținutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert. Un act administrativ individual poate fi emis în scris, verbal sau prin comportament concludent. Forma actului administrativ individual este aleasă de autoritatea publică care emite actul administrativ în baza dreptului discreționar corespunzător obligațiilor sale.

Art.120 alin.(1) Cod administrativ, indică că, un act administrativ individual emis sau confirmat în scris trebuie să cuprindă: a) numele/denumirea autorității publice care a emis actul administrativ; b) numele colaboratorului autorității publice care a emis actul administrativ; c) numele destinatarului actului administrativ; d) data la care a fost emis actul administrativ; e) decizia luată (partea dispozitivă a actului administrativ); f) *motivarea deciziei luate, inclusiv indicarea actelor normative pentru a căror punere în aplicare se emite actul administrativ*; g) decizia cu privire la cheltuieli; h) informația cu privire la exercitarea căilor de atac; i) semnătura colaboratorului autorității publice care a emis actul administrativ.

În conformitate cu pct.9.10 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-225/16 din 14 septembrie 2016, în baza contestațiilor împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică, Consiliul reexaminează cauza disciplinară, fără a se limita la temeiurile și motivele din contestație și respectiv, preia atribuțiile Colegiului de disciplină și etică.

Art. 37 lit. b) al Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, indică că, procedura disciplinară privind procurorii se bazează pe principiile: respectării independenței decizionale a procurorului.

Pct. 2.1 al Regulamentului cu privire la organizarea, competența și modul de funcționare a Inspecției procurorilor, aprobat prin ordinul Procurorului General nr.19/35 din 29.07.2016, indică că, inspectorii din cadrul Inspecției procurorilor în activitatea sa trebuie să respecte principiul independenței procurorului și anume expres se indică că inspectorul respectă independența procurorului, discreția decizională și inviolabilitatea acestuia și asigură interdicția privind imixiunea altor persoane sau autorității în activitatea procurorului.

Totodată, art. 46 alin. (1) al Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, statuează că, verificarea sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară reprezintă etapa în cadrul căreia se stabilesc faptele imputate procurorului și consecințele

acestora, circumstanțele în care au fost comise, precum și orice alte informații concludente din care să se poată deduce existența sau inexistența elementelor constitutive ale abaterii disciplinare.

Conform art. 6 alin. (3) lit. a), c) și d) al Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, Procurorul este obligat:

a) să-și îndeplinească obligațiile de serviciu în conformitate cu Constituția, legislația Republicii Moldova și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte;

c) să asigure respectarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale omului în exercitarea atribuțiilor sale;

d) să respecte regulile deontologice ale procurorilor și să se abțină de la fapte care ar discredita imaginea Procuraturii sau ar afecta prestigiul profesiei de procuror.

Art. 254 alin. (1) Cod de procedură penală statuează că, organul de urmărire penală este obligat să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului.

Conform pct. 6 din Codul de etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016, Procurorii se află în serviciul societății, sunt responsabili de conduita lor și au datoria ca prin fiecare acțiune și decizie să onoreze jurământul depus, respectând cele mai înalte standarde de etică și conduită potrivit

următoarelor principii: supremației legii; independenței; integrității; imparțialității; profesionalismului; colegialității; transparenței; confidențialității; corectitudinii.

Pct. 6.1, pct.6.1.1 și pct. 6.1.4 din Codul de etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.4 din 27.05.2016, indică că, potrivit principiului supremației legii, Procurorul trebuie: - să respecte legislația națională și actele internaționale la care Republica Moldova este parte, principiile judecării echitabile cum sunt prevăzute în articolul 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, actele normative ale Procuraturii, și ale organelor de autoadministrare a procurorilor; - să respecte drepturile și interesele legitime ale părților și participanților la proces, persoanelor fizice și juridice.

Conform art. 38 lit. a) și b) al Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, constituie abatere disciplinară: a) îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu; b) neaplicarea sau aplicarea necorespunzătoare a legislației, dacă acest lucru nu este justificat de schimbarea practicii de aplicare a normelor stabilite în sistemul de drept.

Raportând prevederile normelor citate la circumstanțele cauzei, completul judiciar atestă că, careva temeiuri de anulare a hotărârii contestate în ședința de judecată n-au fost stabilite. Or, hotărârea a fost emisă cu respectarea prevederilor legislației în vigoare, competenței și procedurii.

Prin urmare, instanța de judecată respinge ca neîntemeiat argumentul reclamantului, *****, precum că, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-194/2002 din 22 septembrie 2022 „Cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de

disciplină și etică nr. 3-59/2022 din 13 mai 2022, adoptată în privința lui *****”, este neîntemeiată, iar astfel, neîntemeiat fiind respinsă contestația procurorului în Procuratura UTA Găgăuzia, Oficiul Ceadîr-Lunga, *****, împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-59/2022 din 13 mai 2022, prin care s-a aplicat procurorului în Procuratura UTA Găgăuzia, Oficiul Ceadîr-Lunga, *****, sancțiunea disciplinară-avertisment. Întrucât, analizând materialele cauzei, se atestă că, Consiliul Superior al Procurorilor just a stabilit ca fiind plauzibile constatările Inspecției cu privire la faptul încălcării de către procurorul *****, a prevederilor art. 22 alin. (1)-(2) din Codul de procedură penală, la pornirea urmăririi penale în cauza penală nr. *****, precum și efectuarea în continuare a urmăririi penale în această cauză cu expedierea acesteia în instanța de judecată, fiind astfel încălcat principiul ”de a nu fi urmărit sau judecat de mai multe ori”, or, pe același fapt de către procurorul *****, a fost pornită cauza penală nr. *****, care deja era examinată în instanța de judecată (04.02.2019) la momentul pornirii urmăririi penale în cauza nr. ***** (19.02.2019). Iar în aceste circumstanțe nu poate fi acceptat argumentul Procurorului *****, că scopul pornirii urmăririi penale în cauza nr. ***** a fost cel de concretizare și calificare mai precisă a acțiunilor lui *****.

Mai mult ca atât, ca rezultat al îndeplinirii necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu și aplicării necorespunzătoare a legii din partea procurorului *****, inițial prin sentința Judecătorei Comrat (sediul Vulcănești) din 23 septembrie 2021, *****, a fost recunoscut vinovat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (2) lit. b¹) din Codul penal, și condamnat la pedeapsă cu închisoare pe un termen de 2 ani cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pe un termen de 5 ani, deși, în privința acestuia

există hotărâre pe același fapt a Judecătorei Comrat din 23 martie 2021, prin care procesul penal intentat împotriva lui ***** în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 332 alin. (1) Cod penal, a fost încetat, din motivul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere penală. Iar ulterior prin decizia Curții de Apel Comrat din 23 septembrie 2021, sentința Judecătorei Comrat (sediul Vulcănești) din 23 septembrie 2021, a fost casată, fiind încetat procesul penal în privința lui *****, de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 327 alin. (2) lit. b¹) Cod penal, din motiv că există o hotărâre definitivă în privința aceleiași persoane pe aceeași faptă. Măsura preventivă-arestarea preventivă, a fost anulată cu eliberarea de sub strajă a inculpatului *****, din sala de judecată.

Astfel, Completul judiciar atestă că, toate aceste elemente sunt în măsură să demonstreze că procurorul ***** a avut în acest caz o conduită procesuală lipsită de onestitate, orientată spre a conferi artificial situației examinate un alt profil decât cel confirmat prin dovezile administrate. Iar astfel, Consiliul Superior al Procurorilor întemeiat prin hotărârea nr. 1-194/2002 din 22 septembrie 2022, a respins contestația procurorului în Procuratura UTA Găgăuzia, Oficiul Ceadîr-Lunga, *****, depusă împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-59/2022 din 13 mai 2022, prin care s-a aplicat procurorului în Procuratura UTA Găgăuzia, Oficiul Ceadîr-Lunga, *****, sancțiunea disciplinară-avertisment. Or, conform cadrului normativ, procurorul, atunci

când analizează cazurile aflate în gestiunea sa, este obligat să se conducă strict de lege și să aprecieze probele administrate, dar nu supozițiile sale subiective. În acest sens propria convingere trebuie să fie expresia atitudinii oneste și obiective, iar motivările incluse în hotărârea adoptată de către procuror trebuie să arate parcursul raționamentului logico-juridic format de procuror, care l-a determinat să își formuleze concluziile pe caz. Iar prin prisma art.27 alin.(1) din Codul de procedură penală, legea este strictă și permite procurorului o marjă foarte mică de discreție, condițional de garanții exhaustive care să ghideze adoptarea deciziilor procesual-penale.

Mai mult ca atât, legiuitorul a consolidat această poziție exigentă inclusiv și în art.101 din Codul de procedură penală, stabilind expres că organul de urmărire penală sau, după caz, judecătorul au obligația de a-și forma propria convingere în urma examinării în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv a probelor, calauzându-se de lege. Or, procurorul *****, avea sarcina prescrisă de lege, de a contribui la respectarea ordinii de drept, efectuarea justiției, apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanei și ale societății. Întrucât, principiul legalității, constituie o componentă fundamentală a statului de drept, ce vizează necesitatea ca autoritățile publice, în speță - procurorul, să își exercite corect și obiectiv întreg spectrul de atribuții legate de măsurile speciale de investigații, fără să le rezume simplificat doar la depunerea demersului și obținerea autorizației din partea judecătorului de instrucție. Deși obiectul art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale îl constituie protecția persoanei împotriva unei imixțiuni arbitrare din partea autorităților publice, aceasta nu înseamnă că statul are doar obligații negative, de a se abține de la asemenea ingerință.

La fel, Completul judiciar atestă că, Consiliul Superior al Procurorilor întemeiat respins pretenția contestatarului cu referire la expirarea termenului de aplicare a sancțiunii disciplinare, întrucât, analizând materialele cauzei, se constată că acțiunile procurorului ***** în cadrul cauzei penale nr. ***** au avut un efect continuu, cu o întindere în timp din data de 19.02.2019 - momentul pornirii ilegale a urmăririi penale și până pe data de 27.05.2021, data participării procurorului ***** la judecarea cauzei

nr. *****, etapa cercetărilor judecătorești. Iar ulterior, prin ordinul Procurorului General din 16.06.2021, procurorului *****, i-a fost acordat concediu pentru îngrijirea copilului, iar prin dispoziția procurorului-șef interimar al Procuraturii UTA Găgăuzia, Victor Cilcic, din 17.06.2021, reprezentarea acuzării în privința lui ***** a fost dispusă procurorului Liudmila Bratan.

Respectiv, momentul consumării abaterii disciplinare comise de procurorul ***** se calculează din data de 27.05.2021. Iar întrucât, abaterile disciplinare comise de către procurorul *****, sunt în legătură cu activitatea procesuală, respectiv este aplicabil art. 40 alin. (2) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, care prevede că, prin excepție de la prevederile alin.(1), *în cazul comiterii unei abaterii disciplinare în activitatea procesuală, termenul de tragere la răspundere disciplinară este de 3 ani de la data comiterii abaterii respective*. În cazul constatării abaterii disciplinare prevăzute la art.38 lit.e¹), termenul de tragere la răspundere disciplinară este de 1 an de la data

devenirii irevocabile a hotărârii instanței naționale sau internaționale, dar nu mai târziu de 5 ani de la data comiterii abaterii respective.

Astfel, Completul judiciar atestă că, alegațiile reclamantului, referitoare la expirarea termenului de tragere la răspundere disciplinară, nu au fost probate, deci, sunt neîntemeiate și reprezintă percepția subiectivă a lui *****, fapt care combate toate argumentele de posibilă absolvire a procurorului de pedeapsă.

Totodată, cu privire la argumentul reclamantului ce țin de independența procurorului conform art.33 și 34 din Legea nr.3/2016, reține Completul judiciar că, principiul independenței procesuale a procurorului reprezintă un pilon fundamental ce susține realizarea dreptului la un proces echitabil. Or, acest principiu nu trebuie înțeles ca fiind posibilitatea de a acționa după propria voință, deoarece independența procurorilor nicidecum nu poate fi văzută ca un privilegiu personal, aceasta fiind o garanție acordată cetățenilor spre a le confirma că toate cazurile sunt examinate în mod echitabil și conform legii, norma care este susținută de standardele internaționale și se regăsește în pct.6.2.1 din Codul de etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.4 din 27 mai 2016.

Declarativ, completul judiciar îl apreciază și argumentul reclamantului precum că, autoritatea publică n-a stabilit întrunirea elementelor constitutive ale abaterii disciplinare imputate procurorului *****, respectiv latura obiectivă și subiectivă. Însă, Consiliul Superior al Procurorilor, s-a limitat doar la enunțarea declarativă despre existența unei abaterii disciplinare în acțiunile procurorului, fără ca să confirme prin probe intenția acesteia de a încălca prevederile legale, adică dacă există rea-credință în pretinsa calificare eronată a faptei prejudiciabile comise de către inculpat sau neglijența gravă.

La acest capitol, completul specializat reține că, Consiliul Superior al Procurorilor, în baza analizei detaliate a actelor și lucrărilor procedurii disciplinare, a reținut, în esență, că modul în care a acționat reclamantul privitor la spețele vizate excedează cadrul admisibil al unei erori izvorâte din cunoașterea insuficientă a unor probleme de interpretare juridică sau, eventual, de schimbare a practicilor judiciare. Or, Consiliul Superior al Procurorilor nu a făcut calificări juridice, nu s-a expus pe fond referitor la hotărârile procesual-penale adoptate de procurorul *****, deoarece relevanța și temeinicia acestora se verifică în ordinea ierarhică și/sau judiciară, ci doar a apreciat conduita procesuală a acesteia, la modul în care s-a raportat la atribuțiile procesuale ale unui procuror, fundamentate pe independența acestuia la efectuarea urmăririi penal.

Completul pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ subliniază că, controlul judecătoresc efectiv impune instanței de judecată obligația să verifice legalitatea actului administrativ individual defavorabil și din optica respectării principiului proporționalității.

Instanța de judecată subliniază că, în conformitate cu prevederile art. 21 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și

instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Completul specializat în examinarea acțiunilor de contencios administrativ din cadrul Colegiului Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, reține că, în principiu, ingerința în drepturile persoanei în cazurile și condițiile stabilite de lege, însă aceasta trebuie să fie proporțională.

Astfel, conform art. 29 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității.

O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. Măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproportională în raport cu scopul urmărit.

În acest context, completul judiciar cu referire la argumentul reclamantului privind aplicarea de către Consiliul Superior al Procurorilor unei măsuri disproportionale în lipsa unui scop legal definit, reține că, respectarea principiului proporționalității este un element intrinsec al postulatului constituțional, Republica Moldova este un stat de drept (art. 1 din Constituția R.M.).

Principiul proporționalității se referă la faptul că măsurile prin care se efectuează o ingerință în drepturile persoanei ar trebui folosite cu atenție și numai atunci când este cu adevărat urgent. Prin urmare, puterea publică nu ar trebui să intervină în drepturi mai mult decât este necesar. Din aceste motiv, principiul proporționalității este adesea denumit „*interdicția excesului*”. În substanță, principiul proporționalității este un „*mijloc de cântărire*” atunci când autoritatea publică intervine prin activitatea administrativă în drepturile persoanei.

Instanța de judecată reține că, testul de proporționalitate se realizează pe verticală și cuprinde anumite elemente. Potrivit algoritmului de verificare a proporționalității, testul eșuează și actului administrativ individual este ilegal, dacă cel puțin lipsește un element.

În așa fel, o măsură oficială întreprinsă de autoritățile publice și este proporțională dacă: - are un scop legitim; - este potrivită; - necesară; - rezonabilă.

În acest context, instanța de judecată conchide că, măsura oficială întreprinsă de Consiliul Superior al Procurorilor este prevăzută de lege, corespunde scopului legitim, fiind una potrivită, necesară și rezonabilă, corespunzând prevederilor art. art. 21 alin. (3) și 29 din Codul administrativ. Instanța de judecată mai reține că, la emiterea hotărârii contestate s-a respectat și dreptul discreționar al Consiliului Superior al Procurorilor, fiind luate în considerare toate faptele relevante, fiind respectate limitele legale ale dreptului discreționar, iar dreptul discreționar fiind exercitat conform scopului acordat prin lege.

Cu referire la argumentul reclamantului privind lipsa motivării și necorespunderea cerințelor de legalitate, instanța de judecată relevă că, în motivarea hotărârii contestate se conțin motive de fapt și de drept care ar justifica concluziile stipulate de membrii

Consiliului Superior al Procurorilor, conform prevederilor art.118 și 119 Cod administrativ.

În aceeași ordine de idei, completul specializat atestă că, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-194/2002 din 22 septembrie 2002 „Cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-59/2022 din 13 mai 2022, adoptată în privința lui *****” și hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr.3-59/2022 din 13.05.2022, sunt motivate, legale și întemeiate, adoptată cu respectarea normelor de drept material și procedural. Iar prin urmare, argumentele reclamantului, *****, nu pot fi reținute la caz, deoarece ultimul interpretează eronat normele de drept și situația de fapt. Or, simpla nemulțumire a reclamantului cu actul administrativ individual, nu atrage după sine anularea în partea contestată a acestuia.

Urmare celor expuse, nu pot fi admise doar criticile reclamantei și dezacordul neînsoțit de un suport probatoriu pertinent la capitolul ilegalității actului administrativ în partea contestată, considerent din care acțiunea înaintată în judecată urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

Conform art.224 al. (1) lit. f) Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge acțiunea de contencios administrativ înaintată de către ***** împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, privind anularea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr.1-194/2022 din 22.09.2022 și hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr.3-59/2022 din 13.05.2022, ca neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 30 zile de la data notificării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Curții de Apel Chișinău, iar motivarea recursului se prezintă în termen de 30 de zile de la notificarea hotărârii motivate, prin depunerea la Curtea Supremă de Justiție. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la Curtea de Apel Chișinău.

Președintele ședinței, judecătorul

Anatolie Minciuna

Judecător

Ina Dutca

Judecător

Ecaterina Palanciuc